

hovedes der ingen Bestemmelse desangaaende, da han alene oppebar Gebyhret, men naar der nu skal være to Forligelsescommissairer, og den ene skal føre Protokollen, turde en Bestemmelse i saa Henseende være nødvendig. Jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at i Forordningen af 20de Januar 1797 for Norge, hvor der ligesom efter nærværende Forslag er to Mænd, der forestaae Forligsmæglingen paa Landet, er det bestemt, at $\frac{1}{3}$ af Gebyhrerne tilfalder den, der fører Protokollen, uagtet han selv har Sæde i Forligelsescommissjonen, og det Dvrige maa antages at komme til lige Deling mellem Commissjonens Medlemmer. Foruden disse Bestemmelser, jeg saaledes har savnet i Lovforslaget, er der endnu en Ulempe derved, som jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, nemlig at det vil medføre en Deel Udgifter, om hvis Udredelse der ingen Bestemmelse er givet. Efter den nu gjældende Lovgivning, ifølge hvilken kun Een har Sæde i Forligelsescommissjonen, og Commissjonen nødvendigvis holdes paa Commissairernes Bopæle, bortfalder Spørgsmaalet om Udgifter til Locale, Reiser og Diæter, hvortil disse Spørgsmaal ville opstaae, naar Sagen ordnes paa den nu foreslaaede Maade. Hvad for det Første Localerne angaaer, da hedder det sig i Slutningen af Lovforslagets § 1, at Amtsraadene skulle drage Omsorg for, at passende Localer staae til Commissjonens Raadighed. Jeg har nu tænkt mig, at Amtsraadene vilde sørge for, at Commissjonen afholdes paa vedkommende Thingsted, men der kan imidlertid tænkes Omstændigheder, paa Grund af hvilke det ikke lader sig gjøre; rigtignok antager jeg ikke, at den Omstændighed, at Amtsraadene ikke have med Thingstederne at gjøre, efter som de ere Jurisdictionens Eiendom, vil medføre nogen Vanskelighed i denne Henseende, thi det er ikke tænkeligt, at nogen Bestyrelse af en Jurisdiction vilde negte Anvendelsen af Thinghuset til et saadant Brug, men der kan tænkes andre Omstændigheder, paa Grund af hvilke man maatte foretrække at holde Commissjonen et andet Sted, for Exempel naar et Thingsted ikke ligger beqvemt for Befolkningen eller Forligelsescommissai-

rerne, og naar der saaledes valgtes et andet Sted, kunde der jo blive Spørgsmaal om Udgift til Locale. Hvad angaaer Udgifter til Reiser, da kan der efter den hidtil gjældende Lovgivning om Forligelsesvæsenet paa Landet i Reglen ikke blive Spørgsmaal derom, thi naar Amtmanden forestaaer Forligsvæsenet, holdes Commissjonen i Reglen paa Amtscoutoret, og naar Birkedommeren forestaaer det, holdes den paa hans Bopæl, og da han sædvanlig boer i Nærheden af Thingstedet, bliver der, naar Commissjonen afholdes der, heller ikke Spørgsmaal om Udgift til Reiser, men naar Commissjonen afholdes paa et andet Sted end de valgte Commissairs Bopæle, saa vil der kunne opstaae Spørgsmaal om Reiseogdiggjøreiser til disse Mænd, og da der er tvende, vil der, om man ogsaa vælger den ene Commissairs Bopæl, opstaae Spørgsmaal om Reiseogdiggjøreise til den anden. Der vil altsaa i ethvert Tilfælde blive Reiseudgifter undtagen alene i det særegne Tilfælde, at der valgtes 2 Mænd, som boede ganske nær ved hinanden. Forordningen af 1795 har ogsaa forudsæet, at der kunde blive Spørgsmaal om saadanne Reiser, og for dette Tilfælde bestemt, at Udgifterne dertil skulle lignedes paa Amtet, og naar der har været Spørgsmaal derom, er der ogsaa gjentagne Gange svaret, at sige Reiser maae behandles som Amtsreiser, saa at altsaa Udgifterne dertil kom til at hvile paa Amtsreparitionsfondet. Dette kan vel for et enkelt Amt ikke være en trykkende Udgift, men for hele Landet vil Udgiften dog ikke blive saa ganske ringe. Der kunde ogsaa opstaae det Spørgsmaal, om der ikke maatte være at tillægge disse Mænd, der efter Forslaget skulle vælges til at have Sæde i Forligelsescommissjonerne, Diæter, men jeg antager, at det er de ærede Forslagsstilleres Mening, at der ikke skal tillægges dem nogen saadan Stadesløsholdelse. Imidlertid kan dette dog undertiden afholde ellers dygtige Mænd fra at modtage et saadant Valg, naar der nemlig foruden Uleilighed og Tidsforbrug ogsaa skal paalægges dem Udgifter, for hvilke de ingen Erstatning faae, og jeg forudsætter derfor, at der i Tiden vil opstaae Spørgsmaal derom, saa at her altsaa ogsaa vil opstaae en Udgift,